

NASJONAL UNGDOMMEN'S KAMPORGAN

11. Årgang - Nr. 8

Oslo, lørdag 16. desember 1944

Løssalg 25 øre

103331⁵
70

Denne uke:

Lojalitet — Passivitet.

Vår Parole: Handling og innsats.

«Onkel Otte» 40 år.

Nye oppgaver — nye førere.

Idealisme.

Ungdem kjemper for Norge.

Julehøytiden og vi selv.

«Fred er ei det beste —».

Lojalitet - passivitet.

et store oppgjøret mellom det gamle et nye, kampen mellom jødekapitalen og bolsjevismen på den ene side og nasjonalsosialismen og retten på den andre, er rykket oss inn på livet på en slik måte at vi ikke lenger kan spille rollen som passive tilskuere. Som en følge den forræderske kohltske politikken vi i Norge trukket inn i begivenhetssentrum på en langt annen måte enn vi kunne ønsket. Vi lullet oss inn i søte drømmer og tenkte at vi fikk leve i fred — vi behøvde ikke å krumme en finger, skjebnen vilde nok holde sin hånd over oss. I sannhet skjebnen ikke bare holdt sin hånd over oss, men med hele sin tyngde har den lagt 'sovjets griske klo over deler av vårt land.

Man skulde ha ventet at i Europas kamp for å frigjøre seg fra det engelske formynderskapet, fra verdensrobreren og krigstilføren gjennom hundrer av år, der skulde vi nordmenn ha stått på frihetskjempernes side. Og i enda sterkere grad skulde man ha ventet at det frihetssøkende norske folket hadde innsett faren fra bolsjevismen — noe som det gav helt tydelig tilkjennelse under vinterkrigen mellom Finland og Russland — og at det i overensstemmelse med den vilje det den gang gav uttrykk for, mobiliserte alle krefter til kamp og vern mot den fare som alle her heime frykter.

Men istedenfor dette så vi hvorledes ble styrtet inn i en håpløs kamp — en tåpelig krig for England — mot England, for den internasjonale jødekapital — mot Europa, for utsugerne og undertrykkerne — mot sin egen frihet og framtid.

Storparten av det norske folket har i en tid mistet evnen til selvstendig tenkning, og enda verre, de har også mistet evnen til å kunne handle uavhengig ansvar overfor seg selv og sitt folk. De er blitt lydhøre slaver under Londonkringkasterens bannstråer. Ikke desto mindre påstår disse forledede og villledede landsmenn at de representerer folkeopinionen. En gruppe av dem er aktive motstandere — den gruppen er klar, og behandlingen av den slags elementer er innlysende. Men vi har 2 andre grupper som kanskje kan være vel så farlige, nemlig de passive og de lojale.

Den første gruppen, de passive, er de som «aldri har befattet seg med politikk» og som derfor holder seg utenfor. Den andre gruppen har den ene eller annen grunn for ikke å være aktivt med, men de påstår at de står fullt på vår side og bøyer seg for alle bestemmelser som kommer fra myndighetene. Den som lever i dag, må være politiker. Han kan hverken være passiv eller lojal. Da ligger det et eller annet under, noe fordekt, et mål som ikke tåler dagens lys.

A være politiker i dag er nemlig ganske enkelt å «ville det gode», det er å være med på å bygge det nye opp etter de retningslinjer som er angitt.

I det demokratiske Norge var det å være politiker et forretningsforetagende og ikke et nasjonalt foretagende. Vi som politikere har vært kjempende for det nye

Norge, er politikere — og hvis vi fornektet dette, da er vi blitt forretningsmenn i gammel demokratisk stil. Norges framtid bygges i dag av politikere — og ikke av forretningsmenn. Vi er alle forkjempere for en ny idé — fanebærere for en ny tid. Vi ser ikke forretningsmessig på kampen, men idealistisk — hva tjener folket og landet. Det er vår rettesnor, og ut fra den går vi til kamp for folkets eksistens og framtid.

Det står i dag bare en ting fast, og det er at landets eksistens var i fare for å bli strøket av rullene, og dette var også uvegerlig blitt gjort, hvis ikke Vidkun Quisling var stått fram. Nasjonal Samling har gjennom sin Fører fått en historisk oppgave å løse — og denne oppgaven skal vi også makte å løse til tross for både aktive motstandere, passive og lojale elementer. Vi skal løse vår oppgave som politisk enhet, hvor hver enkelt er politisk soldat.

Vegen vi skal gå for å nå målet, er tydelig oppstaket både fra norsk og tysk hold. Vegen går gjennom Nasjonal Samling. Vår misjon blir derfor å lede folket inn på denne vegen, få folket til å forstå sitt eget beste. Vi har ikke fått noen bestemt frist til å gjennomføre denne oppgaven, men det er en selvfølge at den blir løst hurtigst mulig. Krigens harde lover har vanskeliggjort vår oppgave, men ikke desto mindre er det nett opp disse harde lovene som herder oss og gjør oss istand til å makte oppgavene,

og som også i første rekke skal gi oss den moralske rett til å føre folket, fordi vi ved vår egen innsats reddet landet uten å tenke på egen personlig fordel eller vinning — fordi vi åpent og ærlig våget å stå fram som politikere.

I en slik situasjon som landet er oppe i idag, kan vi ikke spørre etter stemmeflertall eller folkeopinion. Landets frihet skal berges. Og det skal skje med eller mot opinionen. Man kan ikke ta hensyn til opinionen i dette tilfellet. Opinionen er ført bak lyset av den engelske propaganda i vårt land siden den første verdenskrigs dager og helt fram til i dag. Å la opinionen få noen innflytelse på politikken i dag, vil si det samme som å la vår utenrikspolitikk — og innenrikspolitikk — fortsatt bestemme fra London. — Det blir i det hele tatt ikke spørsmål om hensyn når Norges framtid skal sikres, men kun om hensikt. Hvis et tiltak er hensiktsmessig for dette store formål, da har statsmaktene ikke bare rett, men hellig plikt til å gjennomføre det, uten hensyn av en hilken som helst art.

Vi har i dag innen stat og kommune og også ellers i næringslivet menn som er passive eller lojale. Under begrepet «lojal» skyter mange seg i dag. Det hevdes at de er gode fagfolk. Det er imidlertid ikke nok bare å være «gode fagfolk». Vi kan ikke i lengden trekke rundt med gode fagfolk som utnytter

egne interesser på bekostning av Nasjonal Samling.

A være positivt politisk innstillet er i dag en faglig kvalifikasjon uten hvilken det ikke er mulig å gjøre virkelig godt arbeid. Vi har allerede kvittet oss med det gamle systems verste utvekster. I dag går vegen oppover — i dag skal det nye Norge tømres opp til tross for krig og vanskeligheter — til tross for alle passive og såkalte lojale.

Når Norge bygges, da hjelper det ikke å være lojal. Norge bygges nemlig ikke med lojalitetserklæringer, det bygges ved positiv innsats, arbeid og offer, med hjertet fullt av tro og begeistring for det nye. Vi krever at folk har i seg viljen til sannheten, sannheten om det gamle demokratiske systems bankerott, sannheten om den 9. april 1940 og den virkelige sannhet om Vidkun Quisling og hans overmenneskelige kamp for Norge. — Da vil de også tro.

Tenk over spørsmålet om hva det er som driver de norske guttene som i dag ofrer sitt liv i kampen for Norges framtid, i kampen mot Europas fiender. De er ikke nødt til det. Grunnen er at de har sett sannheten. Det er drivkraften til deres begeistring. Og når kampen der ute er slutt, da vil de komme heim. Skal de da møte et splittet og uenig folk? Tro ikke at disse folk som har sett døden i øynene for sakens skyld, vil finne seg i at små intrigante mennesker som har sittet på sin krakk med skygger for øynene, saboterer det samme som de satte livet inn for! Tror noen at disse karene vil synes at det er nok å være lojal eller passiv?

Mange av disse passive og lojale er ofte farligere fiender enn aktive motstandere. Vi finner dem i alle deler av folket. Enkelte av dem går omkring i fæklær og innarbeider seg hos de ansvarlige og bestemmende myndigheter og opparbeider seg posisjoner, hvorfra de mener å kunne fortsette sin nedbrytende og hemmende sabotasje og virksomhet. Disse må være oppmerksomme på at det ikke er deres evne til å gi falske bilder av seg selv og andre som er det avgjørende, men deres virke og innstilling mot det nye Norge.

De som i den ene eller annen egenkap blir gjenstand for de pelskleddes oppvartning, må være på vakt, slik at opposisjonen ikke premieres. Det er av større betydning for saken å ha en fast overbevisning og en ubrytelig vilje til å kjempe saken igjennom som aktiv politiker i det nye Norges tjeneste, enn å ha et behagelig og sleipt vesen. Det er ikke ved hjelp av disse passive og lojale, men på tross av disse at det nye Norge og det nye Europa skal seire i denne kampen.

Vi kjemper for Norges sak — og vår stilling er klar og konsis. Som aktive politiske soldater står vi fremst på barrikaden — vi lurer ikke omkring i bakgrunnen i den ene eller annen hensikt. I vårt forhold til Tyskland er også vår stilling klar. Som germanere er vi likeverdige — og ut fra den synsvinkel vil samarbeidet føres på kameratslig basis. Det er samarbeidet som er vårt mål.

Hvem kan vi takke for at vi kan seire i dag?

„Nye oppgaver — nye førere“

Vår parole: HANDLING

Krigsjul. — Ordet er blitt så alminnelig og velkjent. Begrepene er ved begivenhetens gang blitt knyttet sammen — krigen har satt sine spor på oss alle.

Julen er imidlertid familiens og fredens fest framfor noen annen. Vi ønsker og håper alle sammen at det må komme tilbake — snart.

Med ønsker og håp går det ikke. Med det vinnes intet. Det er handling som teller — og tidens krav er handling. Det er vi selv som avgjør hvorvidt og hvor snart vi skal kunne feire juledagen som familiefesten uten å behøve å sende triste tanker til dem som må feire julen ved fronten.

Det er i dag det avgjøres, og det er vi som avgjør. Ungdommen går foran. Vi setter alle krefter inn til denne innsats, vi tar på oss de største ofre, når vi bare vet at det kan tjene saken. Og Norge er tjent med vår innsats og vårt offer i dag. Fram av kampen, vi fører, og ofrene vi bringer, skal en ny tid blomstre — ungdommens tid, skapt av og for ungdom som kjenner sin tid og vil det gode.

Vi vil alltid minnes de av våre kamerater som hvilte der ute i fremmed jord. Vi sender alltid våre tanker til dem som står der ute. Deres offer og innsats forplikter oss til å gjøre det samme.

Norge kaller — vi følger.

Heil og Sæl.

Sverre Tidemand Rund.

har alltid vært nordmenns vis å handle åpent og ærlig — og derfor forakter vi ikke mye den mann som kryper for tyskerne for å vinne personlige laurbær som den mann som passivt saboterer Nasjonal Samling eller lar seg forlede til terrorhandlinger mot landsmenn.

Det ærlige, kameratslige samarbeide med tyskerne må til. Vi trenger hverandre — uten tyskerne vil Europa være dømt til undergang. I denne hårde og avgjørende kampen er det en selvfølge at alle nordmenn er med som aktive elementer i gjenoppbyggingen av vårt land. Nasjonal Samling er det statsberedende parti — anerkjent som sådant av det stortyske rikets fører, Adolf Hitler. — og da har det for kampens endelige utfall like lite betydning om noen stritter mot eller prøver å gå bakvegen. Veggen er klar. Den kampen vi fører er ikke utelukkende en kamp for Norge, men like meget en kamp for Europa, en kamp for retten mot uretten. Det er nettopp den ting at Tyskland i kampen for sin eksistens har retten på sin side, som har gjort oss til nasjonalsosialister. Og det er det at vi vet at vi har retten på vår side i vår kamp mot jysingmentaliteten som gir oss den moralske ryggrad, som er den nødvendige betingelse for vår utholdenhet og endelige seier.

Målet for ungdommens organisasjon i dag ligger i at den tar opp alle de krav og fordringer som de unge også i tidligere tider gjennom et utall av foreninger og forbund, stilte til et ordnet samfunn. Ropene fra dette mangehodede uhyre fikk tidligere bare sitt eget forkortede ekko til svar, og resultatene som den enkelte kunde telle, hadde liten eller ingen betydning etter som de spredte tiltakene førte i forskjellige retninger. No blir tingene behandlet og får sin løsning etter hvert som de viser seg å være nyttige og byggende for etterselekt, sjøl om de da i mange tilfeller kommer på tvert av våre egne krav til makelighet og personlig velvære.

Til denne oppgaven må enhver som skal lede og føre ungdom i framtida være parat. Det nye Norges ungdomsbevegelse legger derfor stor vekt på å finne fram til de rette føreremner fra ungdommens egne rekker, og en søker å dyktiggjøre disse gjennom skoler og kurser.

På Sognsvatn ved Oslo har det no i 8 måneder vært igang en skole for vordende gutteførere. Det er første gangen en skole som denne har vært forsynt, idet en i pensum har kombinert almene og førerdannende fag. Dvs. at elevene har anledning til å være med i en linje for handelsfag og få gjennomgått et alminnelig halv-årig dagkurs i disse fagene. Skolen har hatt rett til å ta eksamen, og denne er blitt avlagt i disse dager. De unge guttene som for de fleste vedkommende allerede i lengere tid har praktisert som lagførere eller liknende, gjorde dette ofte på bekostning av sin egen utdannelse, og et stort ansvar var det for NSUF å se på dette. No trenger de imidlertid ikke lenger å føle seg på bar bakke, guttene har fått sin opplæring og har noe å falle tilbake på om de ikke lenger kan gjøre nytte for seg i Ungdomsfylkingen.

Kurset tok til i mars i år, og som en skjønnher har arbeidet for guttene vært allsidig. I Førergårdens feltuniform fikk en til å begynne med gjennomgå en regulær rekruttdannelse. I det harde felles slitet fant guttene hverandre i denne tiden, og det dannet seg et kameratskap som har holdt siden og vært til uvurderlig hjelp når det gjaldt å nå de beste resultater. Siden har det gått slag i slag, på skolen og i teltleirer på forskjellige steder i landet har guttene fått den praktiske fostringen som er nødvendig for en ungdomsleder å være innforstått med. Resultatet er at igjen står et nytt kull førere ferdige til å ta fatt der de får sine oppgaver. Men å legge seg ned og hvile på sine laurbær har en i dag hverken lov eller tid til, og det er derfor allerede forberedt et nytt kurs i samme sjangre fra februar av. Skolen blir da forlagt til et annet sted, men vil stort sett bli drevet etter de samme prinsipper. En gjør dette kjent såvidt tidlig fordi en venter stor søkning også denne gangen, og man må ha søknaden inn i god tid da en denne gangen vil arrangere en opptakelsesprøve før skolen tar til. De som ønsker å være med, må være mellom 16 og 20 år, og snarest sende beskjed til opplæringsavdelingen i Ungdomsførerens Stab.

Kravene er store, men de mange oppgavene er interessante og vil gjøre den enkelte sterk og dugelig for sitt arbeid som leder av fremadstrebbende ungdom.

Ditt unge uforfalskede syn og din kraftige vilje er det som skal garantere norsk ungdoms interesser i vår nasjonalsosialistiske stat. Lett var saken om en skulde forme et nytt samfunn uten å være nødt til å skjære vekk så mye råtten fra et foreldet system, og den i dag oppvoksende generasjon er det eneste som helt formodningsfritt allikevel vil makte denne oppgaven.

„Onkel Otto“ 40 år.

Hvem av våre lesere kjenner ikke Otto C. Olsen, eller onkel Otto som alle de unge kaller ham? Onkel er jo i grunnen et fullstendig malplisert navn på denne karen som alltid og hvor som helst i sinn og gjerning er den yngste blant de unge. Riktignok har han litt brederer skill enn de andre, ja det er sogar onde tunger som hvisker om at han har fullmåne, — men dette er ting som ingen legger merke til når en er sammen med den firtår gamle gutten. Jo, mine lesere, dere hørte riktig. Otto C. Olsen fylte den 17. november 40 år.

Allerede som gutt var det ungdomsarbeidet som fanget Otto's hele interesse. Det vil si den gangen var det særlig skiløpningen han stelte med. Han satt i skiklubb-styrer, han var med å bygge bakker, og han var dommer og aktiv skiløper. Det er vel ikke så svært mange av landets skiløpere som ikke før eller siden er kommet i kontakt med Otto C. Særlig nåd man i mange år godt av hans ivrige arbeid ute i Ullern Skiklubb. Satte man sine ben ute i Ullernbakken om vinteren, det være seg under renn eller under trening, — alltid var Otto C. der. Ble det spurt om hjelp til et eller annet, så stod straks Otto C. parat til å yte sin hjelp. Det fantes aldri nei i hans munn.

Vinteren 1940—41 var en vanskelig tid for skisporten. Idretten var blitt nyorganisert, og mange av de gamle falt fra. Det nye idrettsforbundet så som en av sine første oppgaver å sette i gang treningsleire for de aktive og å utdanne dommere. Man så seg derfor om etter steder for å legge slike

leire. Straks meldte Otto C. seg og stilte sin hyggelige gård med tilhørende skibakke borte ved Jevnaker til disposisjon til en skitreningsleir.

Kort tid etter stilte Otto C. Olsen seg til tjeneste i Ungdomsfylkingen, hvor han gjennom årene har nedlagt et stort og verdifullt arbeid. Da den tidligere Landsidrettsleder Gust Jonassen drog ut til fronten, overtok Otto C. dennes verv i Ungdomsførerens Stab.

Alle de som har deltatt, eller på noen måte har hatt med Ungdomsfylkingens idrettsarrangementer de siste år å gjøre, vet hvilket uegennytlig arbeid Landsidrettslederen har nedlagt. Han har forlangt mye av sine medarbeidere, men de hardeste takene har han tatt selv.

For noen tid tilbake sendte Ungdomsføreren ut et opprop om total innsats. Straks var Otto C. der og meldte seg til frontinnsats. På tross av sin alder, og på tross av gård og stor familie å ta hensyn til, gikk han også foran denne gang.

No er onkel Otto ute som rekrutt og sliter med ekseris og åling som alle de andre gutta på sytten og atten år. Vi vet at han liker dette. Det har alltid vært hans store ønske å få være kamerat med de unge guttene, han vilde være gutt selv. Kjenner vi ham rett så henger han i og spørger for at ungguttene ikke overgår ham i noen av øvelsene. De kan være lykkelige disse guttene som skal ha onkel Otto blant seg når de skal gå til alvorligere oppgaver ved fronten.

Der kan det nok mange ganger bli

Vår parole: INNSATS

Ett år er forbi — ett nytt tar til. Året som gikk har satt store krav til oss alle, det har lært oss hva motgang og vanskeligheter vil si. Krigen er rykket oss nærmere inn på livet, også vi har fått føle dens alvor. Men nettopp dette har fått oss til å forstå hva kampen i dag gjelder — at det i dag spørres om våre eller ikke være for oss alle. No først forstår vi kanskje fullt ut at vårt land er i fare — hva vårt fedreland i det hele tatt betyr for oss.

Skal da ikke også vi gjenter vise at vi er beredt til å kjempe — til å ofre noe for dette landet vårt? I dag spørres det ikke om gjente eller gutt, mann eller kvinne. I dag spørres det om en ting — å redde vårt land og Europa fra undergang.

Ingen av oss vet hva det nye år vil bringe. Men ett vet vi sikker — hva som enn skjer — for oss gjelder det bare å kjempe og holde ut til seieren er vunnet!

De norske kvinner har gjennom historien vist at de kunne utføre mangen en dåd for sitt fedreland. La oss gjenter i dag føre denne tradisjonen videre. La oss vise at vi er verdige til å kalles norske!

Året som kommer, vil forlange meget av oss alle — men motgang og vanskeligheter skal bare ståsette oss.

La oss gå inn i det nye år med viljen til å kjempe og med troen på en stor og rik framtid for Norge og Europa.

Heil og Sæl.

Alfhild Schneider.

Kamp til ytterste konsekvens.

Enhver som kjemper for den nye tids idéer, kan ikke stille seg likegyldig overfor de ting som skjer, dertil står for meget på spill.

I Tyskland har folket tatt en avgjørelse idet tilslutningen til Folkestormen har antatt uanede høyder. Alt er avgjørende for denne krigens utfall — om Europas folk i framtida skal bestå i sine nasjonale enheter og bevare sitt rasepreg. Det tyske folket har forstått dette og konsekvensene.

Vi venter at også det norske folket skal forstå dette, og særlig da de mennesker som bekjenner seg til den nye tids idéer. Vi vet at hvis Tyskland taper krigen, vil vår store sak foreløpig bli stanset og dens forkjempere likvidert. Det gis ingen gylden midelvei. Det gis bare en ting: å kjempe eller dø.

I dag må vi kjempe til ytterste konsekvens. Vi må skyve alle personlige hensyn til side og kjempe for folk og land, for Europas beståen i dag og i morgen.

Vi appellerer derfor til alle ansvarshavende nordmenn om å melde seg til innsats.

Henvendelse skjer til Frivilligkontoret, H. Heyerdahls gate 1, postboks 664, Oslo.

hardt, men onkel Otto vil nok vite å få humøret på toppen igjen.

Alle vi som kjenner onkel Otto, vet at han er gått inn for ungdommens sak, for Norges sak, med tro og begeistring. Vi ønsker ham alt godt under innsatsen med våpen i hånd og ønsker ham vel møtt til nye tak for ungdomsidretten i vårt land.

NASJONAL UNGDOMMEN'S KAMPORGAN

Redaktør: O. B. HOLTERRMANN
Landspropagandaleder i NSUF.

Redaksjon
Hieronymus Heyerdahls gate 13, Oslo
Sentralbord 27114

Ekspedisjon og annonseformidling
A/S UPRESS
Prinsens gate 63, Oslo — Box 911
Telefon 10957

Abonnementspris: 5 kroner om året
I løssalg 25 øre pr. nr.

Ettertrykk tillatt når kilde oppgis

Nasjonal Samlings Rikstrykkeri

Idealisme.

denne alvorlige kamptiden vi nå gjennomlever, må det første og mest ubetingede kravet til alle forkjemperer for den nye tid være at de kompromissløst og uten tanke på egen vinning stiller seg til nasjonens tjeneste. Vi er også forvisset om at de trofaste kampere i Nasjonal Samling er besjevede den ærlige og oppriktige viljen til å gjøre sin innsats etter disse prinsipper. Men det er også å vente at disse prinsipper er livsmål for den enkelte kjemper, og at liv og lære må være ett. Kun gjennom dette kan vi oppnå folkets respekt.

Som et utslag av viljen til å gjøre denne innsatsen, har alle avdelinger av Nasjonal Samling mobilisert sine krefter til den siste og største kraftanstrengelse — til en kraftutfoldelse som vil bli kronet med den endelige seier. Stadig er de forskjellige formasjoners medlemmer inne til kortere eller lengere kurser, hvor de gjennom fysisk oppøving og ideologisk opplæring får det nødvendige grunnlaget for å mestre de oppgaver som innsatsen vil kreve av dem. Til vår største forbauselse har vi vært vitne til at disse idealistiske kjempere har vært utsatt for påvirkning som tok sikte på å forene deres idealisme med en god slump materialisme, eller retttere sagt gjøre et materialistisk velvære til forutsetning for idealistisk livsinnstilling.

Det er klart at alle ledd i og for seg er like viktige, men en illojal konkurranse mellom de forskjellige formasjoner må ikke forekomme. Den slags fising må være bannlyst.

Her forleden var en bataljon ferdig med kurs, og det kom en høyere representant fra en annen organisasjon å holde en appell i denne anledning. Guttene hadde ventet en appell i stil med kampen og innsatsen i dag. Med en fri omskrivning skal vi gjengi et utdrag av vår idealistiske appell: «Det er klart at vi alle må tenke litt på oss selv og de goder vi kan skaffe vår egen person. Den organisasjon som jeg representerer, trenger solide og idealistiske mannfolk. Jeg appellerer til dere om å overveie de fordelene dere får ved å gå over til oss. Dere får så og så meget i grunnlønn pluss pluss pluss i tillegg til lønnen, og ikke å forglemme tilleggsskrasjone på alle matvarer. Og sist, men ikke minst vil jeg gjøre dere oppmerksom på at dere får en hel flaske trestjerners ekstra pr. måned.»

Refleksjonene skulde gjøre seg selv. Vi erklærer fullt ut at vedkommende trenger folk — men de skal ikke ha folk på slike betingelser. Det skal være den indre trang i mennesket selv til å gjøre en innsats for ideen som skal få dem til å gå over. Det skal være verving på idealistisk grunnlag og ikke som i dette tilfellet på det rene skjøre materialistiske. Vi må uilkårlig spørre oss selv: Er det for dette vi er gått inn

Ungdom kjemper for Norge.

Når bolsjevikene står i landet nytter det ikke å prate om sympati eller antipati, no gjelder det ganske enkelt framtiden vår. Skal hele landet bli tatt av bolsjevikene og den norske ungdommen etter hvert bli oppdratt til kommunister?

Nei og atter nei!

NS Ungdomsfylking forstår faren som truer landet. Guttene drar ut som soldater og jentene melder seg no enten til hel innsats her heime eller til frontinnsats.

Vi har foran oss ungtroppfører Oddmund Aalberg fra Malm i Nord-Trøndelag. Han har arbeidet som propagandaleder i Fylkesungdomsstaben i Nord-Trøndelag.

— Hvorfor har du meldt deg til total innsats?

— Det har alltid vært mitt innerlige og oppriktige ønske å få lov til å vise i gjerning det som jeg har levd for, det som vi har oppfordret våre folkekammerter til, at det ikke er bare tomme ord, men at det ligger virkelig vilje til innsats, til realiteter, bak.

— Du er jo trønder. Hvilket inntrykk har du av trøndernes reaksjon i dag?

— Trønderne har jo alltid bevist at de i farens stund forstår sin plikt. Historien har vist tallrike eksempler på dette, og jeg tviler ikke på at denne gamle ånd, denne gamle viljen fremdeles er levende i folk der oppe. Jeg har det inntrykket at de fleste trøndere fullt ut forstår den fare som truer, men de har alltid og er fremdeles et rolig folkeslag som reagerer seint, men når de kommer, da kommer de godt, og jeg vil gjerne her forutsette at de vil appellere til trønderne, da i første rekke til den trønderiske ungdom, om å melde seg til total innsats for folk og land.

i rekken av aktive kjempere? Er det for lønningene, tilleggene, tungarbeiderrasjonene og brennevinflasken vi skal være med å kjempe Nasjonal Samlings syn fram i det norske folket? Nei, en slik innstilling har så visst ingen av de aktive kjempere hatt, og vil vel heller aldri få det. En slik tilsmussing av vår idealistiske innstilling og kamp for de høye mål vi har satt oss, kan ikke tales, likegyldig fra hvilket hold det måtte komme.

Vi er gått inn i bevegelsen for å kjempe og ofre, og ikke på noen måte for å tilegne oss materialistiske fordeler. Vi vil stå solidarisk med alle ærlige og oppriktige folkekammerter — og vi skal nettopp gjennom vårt liv og vår lære vise folket at vi ikke et øyeblikk lar oss fiske med den slags midler. Vi må på det sterkeste beklage at det i dag — i det 6. krigså — virkelig finnes representanter for det nye syn som ikke har forstått nasjonalsosialismens lære og grunnprinsipper.

Vår veg må være klar og ren. Vi har ett mål og én fører. Ingen makt i verden skal få oss til å vike bort fra vegen eller svike vår fører. Det å kunne virke for hans idé, lære folket nasjonalsosialismens kraft og betydning, det å kunne være med på å bygge vårt folks framtid og sikre det en tryggere og større posisjon i et samarbeidende Europa under tysk førerskap, det er vår lønn for strevet. Og det er lønn nok.

— Til hvilken formasjon har du meldt deg?

— Jeg har meldt meg til Skijegerbataljonen. Skisporten har jo vært vår nasjonalidrett, en idrett som passer så utmerket for norsk terreng og for norsk ungdom, og gjennom vår innsats i Skijegerbataljonen vil vi få høve til å vise at vi virkelig har drevet idrett for fedrelandet. Særlig no etter at finnene er falt ut, er det vi som må ta opp tradisjonene på vinterkrigens område, og da skulde vi som hele tiden har vært verdens fjørende skinasjon, ha alle muligheter for å hevde oss på beste måte. Den norske ungdom har nemlig godt to i seg, og når den no våkner til forståelse av sin oppgave og sin plikt, da er det ikke tvil om at Skijegerbataljonen fortsatt vil bli en avdeling som det står respekt av.

— Hvorfor er innsatsen viktigere i dag enn noensinne før?

— I dag har vi fått bolsjevikene like inn på livet, og hva denne faren vil bety for vårt land det har vi tallrike eksempler på fra de folk som har bodd under russisk okkupasjon, og da er det innlysende at vi mobiliserer alle krefter for å forsvare oss mot denne dødelige fare. I dag hjelper det ikke bare med snakk og skrivelier, det har vi hatt så allfor meget av, og det har ikke på noen måte hindret bolsjevismen i dens frammarsj. Det eneste som i dag kan stanse bolsjevismen, det eneste som kan redde vårt land, det er innsatsen med våpen i hånd.

— Hva mener du med arbeidet her heime no når du reiser ut?

— Det er klart at arbeidet her heime ikke på noen måte må hvile no når vi reiser ut. De som blir igjen, vil få større oppgaver og større ansvar. Hver av dem må arbeide for to, og med oppgavene og ansvaret ville også vokse og forstå å fylle sine plasser. De vil ved arbeid og innsats her heime vise at de ikke på noen måte skal stå tilbake for dem som er dratt ut. Det er en soleklar plikt. Det kreves meget av hver enkelt i dag om man står ute eller heime. Men vi som reiser ut, vi krever iallfall at alle de som er gått inn for ideen, for nasjonalsosialismen, gjør sitt ytterste for å fremme bevegelsen, vekke nye folkekammerter for forståelsen av tidens alvor og tidens oppgaver, vekke nye folkekammerter til å forstå at det å kjempe for landet sitt og folket sitt, det er ikke en plikt bare for medlemmer av Nasjonal Samling, men det er en like stor plikt for alle de mennesker som bor innenfor våre grenser, og som gjennom tidene har kalt seg nordmenn.

Norge kaller i dag, og vi følger kallet.

En av dem er den kjente idrettsjente Kari Hektoen fra Hamar som istedenfor å kjempe for de norske farger på idrettsbanen no vil gjøre sin innsats for Norge som sykesøster.

— Hva fikk deg egentlig til å oppgi

ditt alminnelige arbeid og melde deg til fronttjeneste?

— Jeg syntes ikke at jeg som hirdjente kunde sitte heime og holde på med tørt kontorarbeide når det virkelig gjelder være eller ikke være for Norge. Enhver må da no innse at bolsjevikene vil oversvømme Europa, og dermed vårt eget land, hvis germanerne ikke får stoppet dem. Noe så forferdelig kunde jeg ikke tenke meg. Vi vet jo hvordan bolsjevismen «virker» i andre land. Riktignok finnes det folk som tror det bare er «propaganda», men jeg antar at frontkjemperne som har sett «bolsjevismens paradys», kjenner bedre til forholdene enn slike som aldri har satt sine ben der.

— Ja, du har vel hørt en del om dette. Har ikke du brødre som har vært ved fronten?

— Jo, begge mine brødre har vært ute, og da vil naturligvis jeg også gjøre min plikt, og det kan ikke være annet enn — enten melde meg til hel innsats her heime eller til frontinnsats. Da vil jeg helst ut som sykesøster til fronten.

— Men hva sier dine foreldre til at du drar heimefra og vil gå inn for et slikt krevende arbeid?

— De synes nok det er litt vondt å slippe meg avsted, men de er helt enige i at jeg også må gjøre en innsats. De forstår at jeg som hirdjente ikke kan være tilfreds med bare å gå på møter, strikke og sende pakker og brev til fronten, mens norske kamerater kjemper på liv og død for oss. Jeg kan ærlig talt ikke forstå de hirdjenter som i dag slår seg til ro med å bare være medlem og ikke gjøre noe positivt. For det første burde alle forstå at de ikke lenger bare kan ta hensyn til seg selv, men at de no må arbeide, må ofre for, rett og slett å få leve videre som norsk. For det annet kan vi ikke la andre kjempe og ofre for oss uten selv å gjøre noe. Når utallige norske frivillige drar til fronten, skal vel de norske jentene også gjøre sin innsats på de områder hvor de i høy grad trengs. Ingen kan eller må sitte rolig og se på at Norge blir tatt av bolsjevikene.

Slik taler og tenker norsk ungdom i dag. Men det er ikke bare med tale og tanke, men også handling. Norsk ungdom samles i dag under fanene. Din plass er også der. Meld deg til Frivilligkontoret, Ungdomsførerens stab, H. Heyerdahls gate 1, 3. etasje, Oslo.

Blant virkelige menn er ikke ord, men gjerninger det overbevisende og avgjørende.

Jünger.

Den som ikke tenker på fedrelandets redning når det er i nød, er ikke verd å leve i et fritt land.

Klinger.

Julehøytiden og vi selv.

Rundt om i verden står en lengtende menneskehet og ser fram til den dag da freden skal komme. De mange spådommer vi har fått høre utover høsten som kunde forutsi en fredsjul, ble det altså ikke noe av. Selv om vi ikke trodde så meget på dem, så lot vi kanskje tanken dvele litt ved drømmen om kløkkedelt og stille, hvitt snødryss nedover en opplyst og fredelig verden. — Men slik ble det altså ikke. Kanonene og bombene skal istedet fortsatt å tale sitt harde og ubarmhjertige språk.

Krigsjul. No skal vi oppleve den sjetten i rekken. Mer enn noen gang vil den bli preget av krigen. Igjen er tropper i kamp på norsk område. Vi aner, kanskje bare svakt hvilken tragedie dette innebærer. Tusener av landsmenn står uten heim og fast tilholdssted i julen, og oppe i den svarte, kalde polarnatten ligger guttene våre og slåss. Vi sitter trygt i vår stue og hører skriket om kaos og krise og hvor håpløst allting er, vi savner kanskje selv enkelte ting som vi har sett på som uløselig forbundet med julen, og så trekker vi oss inn i oss selv og synes uhyre synd på oss selv som er barn av denne vår tid.

Selvmedlidenheten vår kan vi rolig spare. Intet blir bedre av det, tvert om. Og skal vi ikke nettopp være glad fordi vi er unge, no, og at vi kan få være med å bygge opp en ny og bedre verden? Hvor meget mer forstemmende må det ikke være for de eldre å sitte og se på dette her, og kanskje vite med seg selv at de aldri får se noe annet verdensbilde enn det kaos det byr på i dag. Vi som er unge, vi må vise de eldre at vi skal evne å bygge framtiden, og at vi skal gjøre vårt for å skape det beste ut av det.

La oss begynne med det første krav dagen i dag stiller oss: Julen. For julen kan gi oss alle sammen så uendelig meget, men det er vi selv som må skape julen, fredens høytid.

Vi vet at vi har aldri så god anledning til å hjelpe hverandre og komme hverandre i møte som når ju-

len er der. Vi blir no tross alt litt mer forsonlig stemt, glemmer hverdagens kjas og mas, og kan lettere kommer hverandre i møte. Og nettopp julen er det vi skal benytte til å strekke hånden vår ut til et åpent handslag til alle som vil ta i mot. Da blir julefreden noe vi selv skaper i og omkring oss selv, og så kommer tross alt våpnens harde tale ikke til å synes så grusom og håpløs. Vi lengter alle etter freden og ser fram til den som til å fata morgana da vi skal kunne leve fritt og godt i overflod og herlighet. Men la oss ikke glemme at freden er noe ganske annet og mer. Derfor er det ikke likegyldig for oss hvilken fred det blir. Vi vil en fred som kan bringe oss framover, en fred som er en virkelig fred. Det er i første rekke vi som sitter heime som skal legge grunnlaget for den. Vi skal i ord og handling vise at vi holder de idealer høyt som våre soldater kjemper og dør for.

Derfor må vi nytte tiden no og arbeide — på oss selv og med oss selv. Det blir stilt store krav til oss i dag, men vi må ikke tro at våre krav og plikter blir mindre den dag fredsklokkene kimer. Det er også da ungdommen skal gå foran og vise vegen til det nye. Den kommer da til å stå midt i det skarpe og avslørende søkelyset. Derfor må vi arbeide på oss selv. Derfor må vi aldri slappe av, men stadig stille kravene til oss selv høyere opp.

Og når vi går inn til julens høytid, da skal vi ikke sette oss ned selvtilfredse med hva vi har gjort. Over alt hvor vi ferdes disse dagene, heime og ute, skal vi gjøre hva vi kan for å skape fest og glede. Vi skal åpne oss for julen og julens tanker. Vi kan kanskje slå det bort med at det er noe gammelt sentimentalt sludder, men julen er hva vi gjør den til, og la oss gå inn for å gjøre det beste ut av den. Vi trenger det alle sammen. Julen i år skal ikke bare være preget av krigen, men også av freden og framtiden.

Be.

„Fred er ei det beste“.

«Fred er ei det beste, men at man noe vil», lyder vår store dikterhøvdings manende ord til oss. Det gis øyeblikk i et folks liv da det gjelder å se ut over hverdagens grå, snevre ramme, og feste blikket på de store linjer. Øyeblikket da ens eget lille jeg må vike plassen for en stor felles interesse, hvor det gjelder å samle alle disponible og gode krefter til den hovedoppgave som stilles. Øyeblikk da vi kan si med vår store dikter: «Fred er ei det beste —

Hva er så i dag den store hovedoppgave, det store krav som griper så dypt i alle sinn?

I dag må alle disponible og gode krefter samles om dette ene: «Å redde fedrelandet fra bolsjevismen.»

Det er det primære — alt annet kommer i annen rekke. Det avgjørende øyeblikk i vår folks liv nærmer seg, det øyeblikk da valget er enten — eller.

Det har så ofte vært brukt og misbrukt dette enten — eller, dette avgjørende valget man er stilt overfor, men i dag har det sin absolutte og ubetingede gyldighet: Enten velger vi nasjonalsosialismen og livet — eller vi velger bolsjevisme og døden. Valget er vårt liv eller død. Velger vi så livet, da «er fred ei det beste», og da er kravet greit «Å redde fedrelandet fra bolsjevismen».

Denne kampen for folkets eksistens må føres av alle kampfeller, gamle og unge, på alle områder og med alle midler.

Vi må alle være soldater i denne tiden, med soldatens enkle dyder, hardhet, tapperhet og trofasthet.

Vi må ikke være veikke, men fylle den oppgave vi blir betrodd og den plass vi blir stilt på. Det vi no trenger, er ikke hverken tro og håp alene, hverken bare hjerte eller ånd, men en fast, jernhard vilje. Vilje til det gode, vilje til innsats. «Viljen frigjør eller feller». Oss skal den ikke felle.

Når det spørres etter gjenter og gutter som er villig til å gå i bresjen, så skal NSUF-ungdommens svar være enkelt og kort:

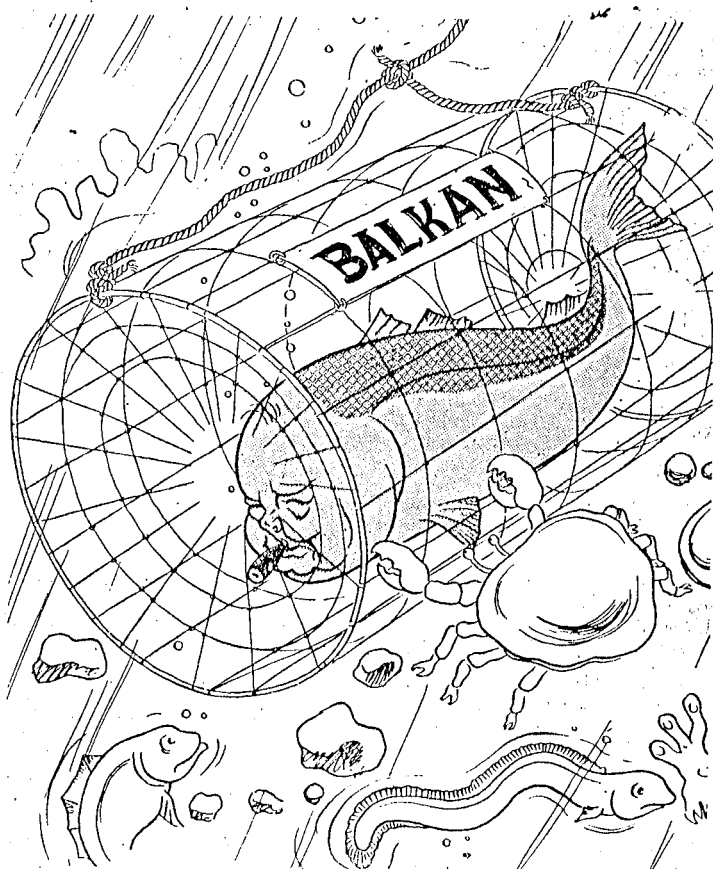
Ja, vi vil.

Vi føler alle at vi står ved terskelen til en ny tid, men at dette store i tiden møter hard motstand og krever store offer. Men når vanskelighetene i dag tårner seg opp rundt oss, så skal vi vite at det ikke er norsk ånd og vilje å kapitulere for disse vanskelighetene, men at jo større vanskelighetene er, desto mer kraft må vi sette inn på å overvinne dem.

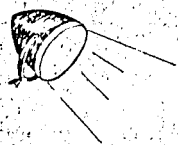
Det er i en slik vanskelig tid som den vi no gjennomlever at det gjelder å ha karakter og vilje, og å huske at vi skal være marginen i den norske ungdommen.

Det er i en slik farlig tid som denne at vi skal huske at det ikke er mengden som er det avgjørende, men kvaliteten. At det avgjørende er om den lille flokken av trofaste kjempere på kampens dag og i kampens hete har vilje til å gå gjennom ild og vann for sin store idé.

Når fienden idag banker på fedrelandets port, la oss da samle oss i innsats og offervilje og slå ham, og så stormende åpne portene til en ny og bedre tid for vårt folk.

Churchill: — Endelig klarte jeg å komme inn, — men hvordan jeg skal komme helskinnet ut av dette er for meg en gåte.

Vi setter søkelyset på:

kortspillingen og røykingen blant unge gutter på våre forstadsbaner. Særlig vil vi framheve jernbanestrekningen Oslo—Lillestrøm som er veldig plaget av denne oppvoksende ungdoms utskielser. Kommer man inn i en kuppel hvor det er samlet en tre-fire gutter så er kortleiken framme og spillet i full gang. Drype eder og vitsar avlører kortenes slag i bordet eller det som tjener som bord. Ved siden av dette blir tobakken trukket fram og de unge nikotinslaver innhuler denne for ungdommen så farlige gift som fullbefarne røykere.

Har ikke konduktørene ansvar for hva det foregår i kupéene og er det ikke disses plikt å gripe inn overfor slike tilfeller? Og hvorfor blir det ikke gjort? Det er jo Norges framtid det gjelder.

de tidligere omtalte brevklubber. Denne bigeskjeften som får vedkommende «brevklubberdikt» til å tjene masse penger på folks dumhet. Er det ikke på tide at man får offentlig kontroll med slike foretagender? Det er jo faktisk en form for «hvit slavehandel» hvor man på ekte kremmervis blir tilbudt slanke og tykke, unge og gamle kvinner for en spottpris av 10 kroner.

Hedmarksgård ca. 200 000 som uthys til bytte mot forretning eller leiegård og kjøpsen får produsentkvote.

Ja, produsentkvoten verdsettes høyt i dag, og kapitalisten lever høyt. Men vi foreslår at folket tar seg av kapitalistene før kapitalistene tar seg av folket.

pengflåret som foregår i form av basarer og utlodninger og lignende rundt i vårt land. Det er ikke måte på alle de markedsførere man byr publikum for at de skal punge ut med de sårt tjente penger i en vanskelig tid. Særlig trekker man ungdom tilhuse for å presse dem for lommepengene de har fått heime eller tjent seg selv. Angivelig støtter man et edelt formål, men hvilken garanti har man for det? La oss få slutt på uvesenhet, det skader mer enn det gavner. Særlig vil vi framheve private klubber som med offentlige basarer og utlodninger trekker lommepengene ut av ungdommen og holder den i ånde til langt utover kvelden med sine markedsførere.